

„Ja. En jij?”

„Ik, we zouden veertien dagen blijven, minstens.”

„O.”

Ze waren aan het paadje gekomen, dat naar den boulevard leidde. Er kwamen menschen af en hoe ze ook treuzelden, het werd maar niet stil. Boven zagen ze, dat het op den boulevard al druk was. Besluiteloos stonden ze enkele oogenblikken naast elkaar. Haastig zei hij toen: „Ik zal zien, dat ik vanavond wegkom, om half acht hier.” Hij kneep haar in den arm, dat het pijn deed en liep daarna vlug weg. Geen enkele maal keek hij om.

Toen hij in het hôtel kwam vond hij Dr Van Leeuwen reeds bezig met het ontbijt, dat wil zeggen, hij was bijna klaar. Er lag iets opzettelijks in de wijze waarop hij zat te eten, iets wat Freek niet ontging. Wat hem ook wel pijnlijk aandeed.

„Morgen meneer,” groette hij.

Dr Van Leeuwen draaide langzaam het hoofd naar hem toe, nam hem van hoofd tot voeten op, zei toen:

„Je gezicht zit weer vol zand.”

Freek was verbluft. Maar voor hij van zijn verbazing bekomen was, ging de ander voort: „Goeiemorgen, ja ik ben maar vast begonnen, zie je. Ik houd er niet van te moeten wachten.” Bij deze laatste woorden stelde hij met voldoening vast, dat zij doel troffen. De jongen kleurde, donkerrood, beet zich op den onderlip, keek Dr Van Leeuwen eenige malen snel achtereen aan.

„Ik zal m'n badgoed even naar boven brengen,” zei hij toen alsof hij niets gezien, noch gehoord had.

Dr Van Leeuwen gaf geen antwoord, schonk zich nog een kop thee in. Toen Freek enkele oogenblikken later de trap afkwam, zag hij nog juist, hoe Dr Van Leeuwen rookend naar buiten stapte. Het gaf hem een schok. Snel liep hij naar het tafeltje, begon haastig te eten, in de kinderlijke opwelling, dat hij den ander misschien nog zou kunnen inhalen. Toen hij thee ging inschenken, deed hij de onaangename ontdekking, dat de pot leeg was. Hij zette den pot neer, begon te eten. Maar middenin zijn haastig geschrok, hield hij plotseling op. Waarom zou hij zich haasten? Het was te duidelijk.

Langzaam at hij toen verder. De kellner, die zijn teleurstelling over den leegen theepot had bemerkt en wien de ontwikkeling van het voorval niet ontgaan was, kwam met een beleefden glimlach naar hem toe:

„Kan ik u misschien dienen met een ander potje thee?”

Freek keek hem verschrikt aan. De kellner had inmiddels den pot van tafel genomen. „'t Is een kleine moeite meneer,” en weer lachte hij aanmoedigend en met iets van medeleven om het verschrikte gezicht van den knaap.

„Ja,” mompelde hij.

De kellner boog licht, verdween snel en keerde even later met een pot versche thee terug. „Astublieft meneer,” zei hij en keek den jongen man met iets vragends-dwingends in zijn blik. Freek begreep, dat hij doelde op het voorval. Even ontweek hij den blik van den ander, zei toen achteloos:

„Merci.”

De man glimlachte zuurzoet, ging weg.

Toch voelde Freek zich allesbehalve gerust. Toen hij met ontbijten klaar was, liep hij, eerst vlug, daarna achteloos, voor den kellner, die al zijn bewegingen scheen te bespieden,